
Premi Englantina

PLUJA DE TARDOR

Autor: Raimond Aguiló Bartolomé

PLUJA DE TARDOR

Som al tombar de l'hora més sagrada
Ventura Gassol

La gota d'aigua arrambada al vidre
va fent el seu camí sense obstacle
i a l'altra banda el meu cor es fon amb pols humida.
Setembre, eixorivit amb l'olor de terra molla
i els cellers plens de verema collida,
enfila la tardor per camins de ferradura
-envoltats de marges i sèquies de pedra seca-
i cobreix d'olors la vall del Montsant
i guaita des del cim de la serralada
com dempeus s'aixeca de nou la Pàtria.
Hi ha un neguit constant als monestirs
palpant l'aire del que més s'estima,
aquest bocí de gruix estès de temps
que esguarda el temps precís tan nostre
i penja del sostre, i la barana del balcó de casa,
l'aspiració d'un poble amb senyal d'estelada.
Les primeres neus ja s'han assentat als Pirineus,
les campanes del monestir de Ripoll
toquen a festa. El Montseny i les Guilleries
ja van atapeïts de colors nous, acres i grocs;
la Plana de Vic, amb les seves arrels de identitat,
novament té necessitat d'esbargar la boira;
i per la terra aspra i volcànica de la Garrotxa
es mouen amb contrast les alzines i les fagedes,
enmig de núvols de capvespre i retorns emmidonats.
Aquest record de la terra em crida sempre:
quan la tardor amb força s'acosta i les distàncies
han deixat de ser feixugues i tribulades;
quan l'amor les escurça en adonar-se
que saps estimar amb molt d'orgull, encara;
quan et corre per les venes i et sens al pols, la sang;
i estimes, si, la Terra Alta i el Baix Camp
i aquest llogaret d'Alforja on vares conèixer
l'amor per primera vegada. Ai! Les terres del Sud
regades per l'Ebre entre canyissars d'anguila i fang
i petjades de l'ànima amb gust àcid cítric de taronja.
Estimo la nostra parla, la dels pares i les coses de casa.
Des del Nord al Sud i d'una banda a l'altra,
de la Catalunya Nord fins a Alacant,
de l'Alguer a les Illes i de les Illes a la Franja,
només sóc una glota d'aigua plena de pluja
singlant pels núvols amb ganes de fer Pàtria.